

agtligen har fulgt de Forskrifter, I have givet, hvem vækker da Striden, og hvem lader da ophøre den forhistoriske Rolighed, som tillod at springe fra Catholicismen over til Protestantismen uden Strid? Havde man dengang, da Protestantismen traadte ifædetfor Catholicismen, været saa nøieregnende med de Personer, som den ene Dag var i den ene Kirke og den anden Dag i den anden, og havde brugt Baal og Brand, saa var Overgangen ikke bleven saarolig, og det danske Folk havde ikke havt denne nedærvede Befindighed. Derfor, selv naar man siger om dette Lovforslag: gaaer ikke ind paa det, thi I ville derved forhindre Folketirken fra at udøve sin Myndighed; venter til denne Folkekirke har faaet sin Begrændsning og kan indenfor sine Gennemærker sætte sin egen Begrændsning, saa at den kan have Kraft nok til at bortvise og udelukke dem, som maaskee i et eller andet Punkt følge en anden Regel, som maaskee have benyttet dette borgerlige Ægtefskab og saa komme tilbage og da ikke længer kunne finde Plads i Kirken, — saa siger jeg, det er et Spørgsmaal, om det er den Vej, hvorved den nærværende Folkekirke vil beholde den Charakter, den hidtil har havt, og som man har erkjendt for heldig. Der er af det ærede Medlem fra Fredericia (Ottesen) saa kraftigen udtalt, at der ingen af disse Farer vilde være forhaanden, hverken for stor Nationalstrid eller for en indre Oplosning, som her ere blevene stillede for os som Skrækkebilletter, at jeg ikke videre skal indlade mig derpaa.

Jeg kommer nu til en anden Række af Betragtninger, som ere komne fra en anden Kilde, der ligger mellem disse to, nemlig den ærede Minister, som nu er fraværende, og om hvis Udtalelse jeg derfor kun vil sige saameget, at jeg endnu ikke af de Udtalelser, her ere faldne, har forstaaet rigtig, hvilken af de ærede Ministre vi egentlig bestude os ligeoverfor i dette Spørgsmaal. Forleden Dag forekom det mig, at det blev henvisst til den nu fraværende Minister; idag forekommer det mig, at den ærede Minister, som er tilstede, og som noterer i dette Sted, var tilbøielig til, saa at sige, at indløse Grundlovens Ord, og da jeg hørte den nu fraværende Minister tale, forekom det mig, som om han udtalte sig om, hvorfor han ikke havde

gjort det; jeg fik ikke rigtigt at vide, om han troede, at den nu nærværende Minister kunde gjøre det paa egen Haand eller om han skulde hjælpe ham dertil. Da vi rimeligvis ikke kunne faae det at vide idag, vil deri allerede ligge en vigtig Grund til at fremme Lovforslaget til 2den Behandling, idet vi saa ville kunne faae det at vide, thi da kunde den anden Minister vel komme tilstede. Man kunde synes, at det er underligt, at det ikke kan være mig nok med den ene; men jeg tilstaaer, ærligen talt, at jeg har truffet saamange Afviselser og forskjellige Ansøelser, at den Enes Røster ikke kunne være mig fuldt det samme som den Andens. Vi have hørt 3 Ministre idag udtale sig over denne Sag, og jeg siger ligesom frem, at den Enes troer jeg neppe vilde være kommen til at give Røste derom; om den Anden veed jeg ikke, om han gav det eller ikke; den Tredie gav det, men sagde forleden, at det var en Sag, som ikke vedkom ham. Alt saa, siger jeg, jeg troer det ligger for, at skulle vi komme til nogen Sikkerhed i denne Sag, saa maae vi lade den gaae til anden Behandling; derved vilde vi vinde, at den Minister, som virkelig indfrier dette Ord, da kunde møde os og sige: Ifædetfor det Lovforslag, I her have, er her et Andet, som tilfredsstiller enhver Betingelse, blandt Andet den om Ægtefskaber; tager Røsten af Lovforslaget tilbage og lader os saa see, vi enes først om dette, og om det Andet til næste Aar. Det er af den Art fristende Indbydelser, som man let kommer til at gaae ind paa; det er aabenbart tillige, tilstaaer jeg, den Maade, hvorpaa Ministrene egentlig skulle indbyde Folk til at tage Forslag tilbage.

Jeg har allerede talt om Kirkens Afgjørelse, som skal gaae forud; jeg vil kun tilføie et Ord derom. Den ærede Cultusminister har selv sagt, at han ved Finantsbudgettet har forlangt en Sum for ved dens Benyttelse at afholde en Kirkeforsamling, og jeg vil sige, at, saavidt det kan beroe paa mig, skal jeg gjøre min yderste Anstrængelse for, at han ikke skal faae den, ikke fordi han ikke skal faae en Kirkeforsamling, men fordi han ikke skal faae en Kirkeforsamling, som udgaaer fra denne Forsamling; den Art Kirkeforsamling, som der paa en saadan Maade kunde være Spørgsmaal om, at